

Energi, der meget vel kunde taale Sammenligning med manges Helts, Historien nævner, kæmpede hun sin Kamp til Ende. Hvor mange af Historiens Helte kunde mon — ikke blot for en kort Tid, men Dag efter Dag, Aar efter Aar bære de Byrder, lide de Lidelser, taale de Savn, som manges fattig Moder maa bære, lide og taale — uden at blive rost eller æret, uden at blive berømt. Tværtimod! ofte lidende Ydmygelser, der bliver hende tilføjet af disse dumme, der dømmer Mennesket efter Dragten, der i haardhjertet Hovmod lægger Krænkelser og Nedladenhed paa de fattige, der i Forvejen har saa urimelig tunge Byrder at bære.

Og som denne Moder kæmpede, saaledes kæmper mange Kvinder i den store By København.

Den Tid vil komme, da *Staten* vil drage Omsorg for, at ingen Kvinde, der har den for Samfundet saa betydningsfulde Opgave: at føde og opdrage Børn — lider Nød; da det vil blive erkendt som en af Statens første Pligter: at værne om Børnene — Fremtidens Samfundsborgere, at sørge for, at de kommer til at leve under saadanne Vilkaar, at deres Evner og Kræfter faar gode Vækstbetingelser, at der ikke som nu ødsles saa urimeligt og spildes og ødes saa ubarmhærtigt.

Men før dette kan naas, skal megen Kortsynethed bringes ud af Verden; mange gamle Fordomme og stenhaarde Teorier skal strække Geværet over for Livets og Udviklingens fremrykkende Hær.

Og indtil dette sker, maa Barmhjertigheden gøre Tjeneste.

Kom da alle og hjælp de enlige stillede Kvinder med Børn — Enker med Børn, forladte Hustruer med Børn og ugifte Mødre med Børn.

Her bør der ikke spørges om Værdighed. Hvem er overhovedet „værdig“? Er de, som sidder i Overflod, „værdige“? Er de, som har deres gode Udkomme, „værdige“?

Kun om *Trang* bør der spørges. Den, som trænger, er værdig.

Lad os alle da løbe til med vor Hjælp — stor eller lille efter enhver Evne, at den lille Begyndelse, som ved den nydannede Komite er gjort, kan vokse op til at blive: *Hjælp for alle enlige stillede Kvinder og deres Børn* — Barmhjertighedens foreløbige Hjælp — og maaske tillige et Fingerpeg for Staten, en Banen Vej for Retfærdigheden.

Helene Berg.

Zinaida Vassilievna Konopli-Annikovas.

Den unge Pige, der bar dette Navn, er en af dem, der døde for Ruslands Frihed. Hun deltog i Drabet paa General Min den 13. Aug. 12. September blev hun dømt til Døden og skudt i Schlüsselburg Fæstningen.

Denne unge Kvinde, som var overordentlig stille og beskedent i sin Optræden, nægtede, da hun stilledes for Krigsretten, at rejse sig op, thi hendes Samvittighed forbyød hende, som hun sagde, at vise Ærbødighed for en Myndighed, som hun kun kunde betragte som en løgnagtig Efterabelse af en virkelig, uafhængig Domstol. Da hun blev opfordret til at forklare Grundene til sin Forbrydelse, udtalte hun sig overordentlig klart og klogt, baade angaaende Mordet paa Min og angaaende, hvad der havde bragt hende til at slutte sig til det revolutionære Parti.

Hun sagde, at hun dræbte Min, fordi han myrdede Frihedens Forsvarere. Det Parti, hun tilhørte, havde besluttet at besvare Regeringens hvide, men blodige Terrorisme med den røde Terrorisme. Hun fortsatte:

„Jeg spørger Eder i dette Folks Navn: hvem gav Eder Ret til Aarhundreder igennem at holde os i aandeligt Mørke, i Fattigdom, i Fængsel — til at sende os i Landflygtighed, dømme os til Tvangsarbejde, hænge og skyde os i Snese- og Hundredvis? Hvem gav Eder den Ret? I tiltog Eder den voldeligt; I gjorde den lovlig ved Love, som I selv opfandt, og Præsterne erklærede den for hellig. Men nu oprinder en ny Retfærdighedens Dag: Folkets Dag. Det er den, I har erklæret Krig paa Liv og Død“.

Derpaa gik hun over til at fortælle, hvorledes hun var blevet ansat som Statsskolelærer i Østersøprovinserne, hvor hun skulde undervise i Russisk. Fattigdommen var grufuld. Livegenskabet var ophævet, men al Jord i Adelsens og Regeringens Hænder, saa at Folk var nødt til at leve som Fiskere. Senere blev hun forflyttet til et af St. Petersburgs Distrikter. Alt, hvad hun her gjorde for at hjælpe de fattige, blev rapporteret paa forvansket Maade til Øvrigheden af den Gendarm, der boede lige over for Skolen, eller af Politibetjenten eller Præsten, der boede bag Skolen. Hun blev adskillige Gange stævnet for Retten, og efter halvtredje Aars Forløb fik hun sin Afsked. Da hun nu var naaet til den Overbevisning, at først af alt gjaldt det om at skabe nye sociale Forhold, blev hun Revolutionist. Det varede ikke længe, før hun blev arresteret, og hun sad fængslet et